

Předmluva

Ahoj. Já jsem Kristýna a v době, kdy tahle prvotina vyjde, mi táhne těžce na čtyřicet. Čtyřicet.

Možná si klepete na čelo, že co jako, to přece není žádný věk. Asi ne, v dnešní době by mě mnoho lidí označilo za mladici. Jenomže já si pořídila dítě. Miminko, holčičku, to největší štěstí. Nikdy jsem už nedoufala, že by se mi něco takového mohlo stát.

Co z toho plyne? Jsem stará matka. Stará prvorodička.

Ne, rozhodně mi nikdo nedávejte za vzor Vendulu Pizingerovou nebo vaši sousedku, co si pořídila dítě v padesáti. To moje neuroložka taky, navíc první. Dle mého názoru jsou to odvážné střelkyně, co se vzepřely přírodě, ale tím bych to uzavřela.

Osobně si myslím, že ať jde medicína mílovými kroky kupředu, tělo prostě neošálíte. A hlavu už vůbec ne. Jsem prostě stará, a teď ještě k tomu hysterická a úzkostlivá.

V životě jsem neměla větší strach. Na tohle vás nikdo nepřipraví. Ani nemůže, to musíte zažít.

A protože jsem novinářka a pár lidí říká, že umím docela psát, prý jsem dokonce i vtipná, tak mě kamarád uvrtal do přispívání pro jeho Magazín Antilopa. Tam jsem na vás chrlila nejen svoje myšlenky a pocity z mateřství, ale také storky ze života před ním. Myslela jsem si, že tyhle články čte maximálně moje babička a máma, ale prý ne. Prý je vás mnohem, mnohem víc. Vzhledem k vaší pozitivní odezvě jsem dostala nenápadnou a neodmítnutelnou nabídku – sepsat všechny svoje zážitky do knihy.

I když jsem si sebe jako spisovatelku v dětství představovala, tak by mě ve snu nenapadlo, že jednou opravdu nějakou knihu napíšu. Beru to jako výzvu, jako poděkování, ale hlavně také jako dárek pro svoji Matyldu. Třeba si ji jednou ráda přečte. Nebo mě zažaluje, že jsem zveřejnila její dětské fotografie a ztrapnila ji před národem, když jsem se rozepisovala o jejích hovínkách. To nechám budoucnosti.

Každopádně pro mě jako milující maminku to bude památka na celý život a pro vás, pro čtenáře, bez kterých by to nešlo, doufám, že to bude zábavné a někdy třeba i nostalgické čtení. Třeba si vybavíte svůj první rok, i ty další, s vaší ratolestí. Usmějete se nad vzpomínkami a alby s tím vaším největším životním štěstím.

Kapitola 1

Na děti mám ještě čas

Moji milovaní rodičové neměli moc rozumu, když si mě omylem zplodili někde v řeporyjském poli. Mámě bylo tehdy šestnáct a tátovi o rok a půl víc.

Umíte si asi představit, jaké pozdvižení to muselo být pro jejich rodiče. Táta prý hudrování své matky nemohl vydržet a raději z rodného domu odešel. Maminka si mě vybojovala, odmítla mě „spláchnout do záchodu“, jak to později můj ironický otec nazval. Museli se vzít. Mamka byla na svatbě v osmém měsíci, byl červenec, takže už sice sedmnáctiletá, ale pořád v nedostatečném věku k uzavření sňatku. Soud ji musel takzvaně zplnoletnit. Když jsem se o měsíc později narodila, táta byl na vojně. Máma ve druháku na střední. Asi nemilá situace.

Když se dneska zamýšlím, v osmdesátkách tohle nebyla ojedinělá situace. I když moje babička byla asi nejmladší babičkou v Evropě, bylo jí 37 let, když jsem se narodila.

Když dneska všichni rodičovství odkládají, protože nemají vlastní byt, auto a já nevím, co všechno, je to úsměvné. Naši to prostě dali. S pomocí, ale dali. Mimochodem, pokud mě počty nešálí, tak zatímco moje babička se stala babičkou v 37 letech, tak já matkou o rok později, není to k smíchu?

Aby mamka mohla dostudovat střední zdravotnickou školu, starala se o mě její maminka, moje nejmilovanější babička.

Pracovala už tehdy z domova. Jednou mi vyprávěla, že když mamince předávali maturitní vysvědčení na Libeňském záměčku, byla jsem tam prý také, už jsem běhala a volala „mami, mami“.

U babičky jsme bydleli do mých čtyř let, než si mamka „vybrečela“ byt od nemocnice, kde pracovala. Přestěhovali jsem se jako rodina do Vršovic – a světe, div se, naši tam bydlí dodnes. A pořád jsou spolu. Přes různé karamboly a krize, vydrželi. Přestože jsou každý jiný a asi, kdyby nebylo mě, už by spolu nebyli. Ale jsou spolu a tím se stali mým vzorem. Vyrůstla jsem v úplné rodině, kde měl každý svou roli. Takhle to má být. Když si někoho berete, je to na celý život. S touhle vizí jsem šla do života.

I když mohli naši udělat spoustu věcí jinak a možná lépe, já jim vděčím za to, že jsem slušný člověk. Umím pozdravit a poděkovat, rozeznám dobré od zlého, nefetuju, nekradu, nemám dluhy, když teda odmyslím hypotéku, chodím do práce, platím daně, doma mám relativně uklizeno, čemuž moje matka nechtěla věřit, protože jsem prý bývala bordelář. Podle mě jen nerozuměla mému systému ukládání věcí.

Mimochodem dnes jako dospělá mám nepěkný zlovyk právě kvůli své matce. Musím mít furt uklizené. Pamatuji si, jak na střední škole všichni mířili po vyučování do hospody, jen já musela běžet domů a dělat nějakou hovadinu jako luxování, vytírání nebo mytí koupelny. Tehdy ještě umakartový. Máma mě v tom strašně šikanovala, takže dneska to vypadá tak, že třeba místo toho, abych koukala při nemoci na filmy, utírám prach.

Jo, a taky nakonec umím docela dobře vařit. Což do mých šestadvaceti let bylo tabu, žrala jsem jenom saláty. Jako malá jsem při matčiných snahách mě něco naučit totiž tvrdila, že budu mít služku. Bůh ví, co jsem tehdy viděla za pohádku...

Životem jsem tak nějak proplouvala bez větších průšvihů, až na pořádně prořízlou pusou, kvůli čemuž musela máma často chodit do školy. Na nekalosti jsem neměla čas, protože jsem závodně tancovala akrobatický Rock'n'Roll a tréninky byly denně. O víkendech byly soutěže.

Takže až na nějaké zkoušení cigaret za školou jsem nedělala nic dramatického. Dokonce nemám ani tetování. Máma je totiž zdravotní sestra a její odpověď na mé žadonění, že chci delfína, růži nebo nevím jakou blbost, jsem tehdy chtěla nad zadkem, mě straší dodnes. Jen suše pronesla: „Jehličky, infekce, smrt.“

Když přišly nečekané zdravotní problémy, musela jsem se sportem skončit, ale abych se náhodou nenudila, našla jsem si brigádu. Roznášela jsem kafe v kavárně, která se večer stala barem.

Díky této zkušenosti jsem měla i dlouhá léta odpor k alkoholu. Takový ideální dítě, řekla bych.

Samozřejmě, že jsem se krapet pomamila, a protože jsem byla i docela hezká, zajímali mě chlapci. Za svůj život jsem jich poznala docela dost. Debil vedle debila. Dobře, ne všichni, ale většina jo. Ale nevzdávala jsem se.

Stihla jsem u toho hledání vystudovat a taky odletět na rok do Kanady. Tam jsem samozřejmě letěla – jak jinak – za chlapem. To mi bylo 23 let, jemu o 18 let více. A ještě k tomu byl černej. No nic, tady se našim asi trochu protočily panenky. Ale zvládli to, ostatně poté, co ho poznali, aniž by hovořili jakýmkoliv cizím jazykem, pochopili, že je to slušnej chlap. Mimocho-dem, pořád žije, a i když nám to spolu nevyšlo, za což jsem dneska nesmírně ráda, jsme stále v kontaktu.

Pro pořádek ještě uvedu, že bych odletěla i bez něj. Nechtěla jsem tu žít, Praha mi byla malá. Češi mi byli malí. Říkávala jsem, že žádnýho českýho Honzu nechci. Neumí se chovat k dámě a nejsou schopní se postarat ani sami o sebe. Odcestovat z týhle mrňavý díry mi přišlo jako nutnost.

Ale abyste si nemysleli, že šlo jen o to najít dokonalý protějšek. Můj výlet měl samozřejmě trochu hlubší smysl. Už si nepamatuju, co mě tu tehdy tak naštvало, ale říkala jsem si, že tady prostě žít nebudu. Do Evropy jsem nechtěla, protože to je moc blízko, do Austrálie taky ne, protože ta je zas moc daleko, a navíc tam jsou žraloci, pavouci a hadi. A do Ameriky už vůbec ne, tam vás nechají umřít v nemocniční čekárně, když nejste řádně pojištěni.

No a pak jsem potkala Brenta, který mi vyprávěl o Kanadě. Do té doby jsem jen věděla, kde zhruba leží a že je tam zima. Ale on mě zasvětil do tajů místních zdravotnických a sociálních benefitů, a když mi řekl, že jeho kolega odešel do důchodu v 46 letech, bylo rozhodnuto. Budu žít v Kanadě. Jo, takhle jednoduchý to bylo, a vězte, že jsem to myslela vážně, opravdu jsem všem tvrdila, že se nevrátím. Sice jsem měla vízum a pracovní povolení jen na rok, ale věřila jsem a snažila jsem se tam zůstat. Nicméně osud chtěl, abych se vrátila.

Užívala jsem si. Milovala jsem svůj život. Milovala jsem svoji práci, kamarády, cestování, každý víkend byla nějaká párty, bydlela jsem s kámoškama v centru Prahy, kdo by měnil? Patřil mi svět, na nějakou rodinu jsem nepomýšlela a hlavně jsem nechtěla „dopadnout“ jako moji rodiče a mít rodinu s holou prdelí moc brzy.

Roky ale letěly jako splašený. Žádnýho prince na bílém koni ani v bílém mercedesu jsem nepotkala, setravávala jsem pohodlně v nefunkčních vztazích. To by vydalo na samostatnou knihu. Moje otřepaná fráze „na děti mám ještě čas“ se stala tak trošku trapnou. Třicítka mi totiž klepala na dveře a kolem mě se to začalo vdávat, ženit a rozmnožovat.

To se mnou emočně nijak moc nemávalo, tedy až do chvíle, kdy přišly další a mnohem větší zdravotní problémy.